

Sygn. akt I PK 330/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Powiatowi Piotrkowskiemu
o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenie umowy o pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 sierpnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim
z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt V Pa 37/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z 10 lipca 2014 r. w części, tj. w zakresie, w jakim zmienia wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z 25 listopada 2013 r. i oddala powództwo.

Zarzucono naruszenie art. 23¹ § 1 w zw. z § 6 k.p.; art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela; art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy Karta Nauczyciela w zw. z art. 107 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej; art. 20 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela w zw. z art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela w zw. z art. 107 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej; art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela w zw. z art. 11 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z

pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w zw. z art. 20 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela. Ponadto skarżący podniósł, że w konsekwencji naruszenia ww. przepisów doszło również do naruszenia art. 45 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela w zw. z art. 477¹ k.p.c.

Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych sprowadzających się do następujących pytań:

„czy w przypadku likwidacji placówki opiekuńczo-wychowawczej, takiej jak w realiach sprawy Dom Dziecka w S., będącej pracodawcą w rozumieniu podmiotowym (tj. pracodawcy w rozumieniu art. 3 k.p.) dla nauczyciela zatrudnionego na podstawie mianowania, dochodzi do przejścia zakładu pracy w rozumieniu przedmiotowym (tj. w rozumieniu art. 23¹ k.p.) na podmiot prowadzący tę placówkę opiekuńczo-wychowawczą, w sytuacji gdy do zadań własnych podmiotu prowadzącego należy realizowanie funkcji takich, jak realizowane przez likwidowaną placówkę opiekuńczo-wychowawczą;

czy w sytuacji, gdy właściwe przepisy prawa dla przeprowadzenia procesu likwidacji szkoły wymagają sformalizowanej procedury decyzyjnej, która w chwili składania wobec pracownika oświadczenia o wypowiedzeniu stosunku pracy, nie została przeprowadzona (brak stosowanej zgody na likwidację ze strony właściwego wojewody), a jej prawidłowe przeprowadzenie nastąpiło po upływie znacznego czasu od chwili złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu stosunku pracy, możliwe jest przyjęcie, iż rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w sposób zgodny z prawem, bowiem do likwidacji szkoły doszło przed wydaniem wyroku rozstrzygającego powództwo pracownika wywiedzione od oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy z uwagi na likwidację szkoły?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu. Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez

organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 26 stycznia 2011 r. I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Skarżąca jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych. W tym kontekście należy podkreślić, że istotne zagadnienie prawne, jeżeli miałoby stanowić przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej, powinno występować w rozpoznawanej sprawie. Nie można rozpatrywać kwestii prawnej oderwanej od wyjaśnionego w sprawie stanu faktycznego; w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia - art. 398¹³ § 2 k.p.c. (por. postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109). Podkreśla się, że twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia SN z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przechodząc w kontekście przywołanych wyżej wypowiedzi Sądu Najwyższego do analizy zagadnień mających uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy zauważyć, że zagadnienie sformułowane w związku z art. 23¹ k.p. zostało skonstruowane w oderwaniu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Zarzut naruszenia art. 23¹ k.p. powódka podniosła na etapie postępowania kasacyjnego. Żądanie pozwu opierała na: kwestionowaniu podstawy prawnej rozwiązania jej umowy o pracę, twierdząc, że ewentualne rozwiązanie jej stosunku pracy powinno odbyć się na podstawie art. 20 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (aktualnie t.j. Dz.U. z 2014 r., poz.191 ze zm.), a nie ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników; ponadto na twierdzeniu

o objęciu jej ochroną przed wypowiedzeniem z uwagi na wiek i czas pozostały do nabycia uprawnień emerytalnych, a także naruszeniu obowiązku skonsultowania wypowiedzenia ze związkami zawodowymi. Art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy Karta Nauczyciela stanowi natomiast, że dyrektor szkoły w razie całkowitej likwidacji szkoły rozwiązuje z nauczycielem stosunek pracy. Podstawę faktyczną wyroku Sądu Rejonowy, niekwestionowaną przez powódkę, jak również zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy stanowiło ustalenie faktyczne o likwidacji Domu Dziecka w S.. Fakt ten został uznany przez obydwa sądy jako bezsporny. Tym samym pierwsze z powołanych przez skarżącą zagadnień prawnych, jako nie pozostające w związku z ustalonymi w tej sprawie okolicznościami faktycznymi, nie jest istotnym zagadnieniem prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Niezależnie od tego, odnosząc się do wątpliwości skarżącej co do rozumienia przejścia zakładu pracy, wątpliwości te rozstrzyga uchwała Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów z 28 marca 2013 r., III PZP 1/13, OSNP 2014 nr 2, poz. 51. W uchwale tej Sąd Najwyższy stwierdził, że samo przejście zadań na inny podmiot nie jest wystarczające do zastosowania mechanizmu transferu pracowników opisanego w art. 23¹ k.p. Sąd zauważył jednocześnie, że w piśmiennictwie i orzecznictwie aprobuje się stosowanie przepisów o transferze do pracowników zatrudnionych w administracji publicznej, niemniej w niektórych przypadkach ustawodawca posługuje się regulacjami szczególnymi, wymieniając w tym kontekście m.in. art. 20 ust. 1 ustawy - Karta Nauczyciela.

Odnosnie drugiego z zagadnień prawnych wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zagadnienie to sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wydania zaskarżonego wyroku oraz ich oceny. Skarżąca oczekuje od Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym odpowiedzi na pytanie czy wskazana w wypowiedzeniu przyczyna była przyczyną rzeczywistą, w konsekwencji czy uzasadniała rozwiązanie stosunku pracy na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy - Karta Nauczyciela. Tymczasem, jak wskazano powyżej, zarówno Sąd Rejonowy jak i Sąd Okręgowy uznały likwidację Domu Dziecka w S. za fakt bezsporny. Tak sformułowany problem prawny nie stanowi zatem istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Niezależnie od tego, warto zaznaczyć, że

sąd pracy rozpatrujący spór pomiędzy pracownikiem a pracodawcą samorządowym oparty na zmianach organizacyjnych pracodawcy, nie jest władny oceniać czy czynności leżące u podstaw tych zmian były zgodne z odpowiednimi przepisami i merytorycznie uzasadnione; ocena czy uchwała jednostki samorządu terytorialnego była zgodna z prawem oraz dokonywana we właściwym trybie należy do kognicji sądów administracyjnych (por. wyrok SN z 23 marca 2009 r., I PK 205/08, ZNSA 2009/5/105; wyrok SN z 25 listopada 2014 r., III PK 11/14, LEX nr 1652400).

Ze względu na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.